

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 538/07
12.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундарић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужилаца: АА и ББ, које заступа пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије - Београд, Ул. Немањина бр. 11, ради поништаја решења број: 120-00-144/2006-01 од 29.12.2006. године, у предмету исплате додатка на плату за прековремени рад, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије Владе Републике Србије - Београд, број: 120-00-144/2006-01 од 29.12. 2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца у вези са недоношењем првостепеног решења Министарства унутрашњих послова, поводом захтева за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу.

Тужиоци поднетом тужбом, преко пуномоћника, побијају законитост оспореног решења тужене са свих разлога прописаних одредбом члана 10. став 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима. У том смислу су навели да Закон о унутрашњим пословима не садржи одредбе о одређивању и начину обрачуна плата запослених већ упућује да се примењују прописи о државној управи, па како је Законом о платама у државним органима и јавним службама прописано да додаток на плату припада за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и за рад ноћу, то сматрају да је у конкретном случају повређен закон на њихову штету. Ово с тога што се за све припаднике полиције плате обрачунавају на бази 174 радна сата месечно, без обзира колико су сати месечно радили, а што је утврђено вештачењем од стране вештака економске струке у више предмета који се воде по истим основама пред Општинским судом у Ваљеву. Даље су навели да су у оспореном решењу погрешно цитиране одредбе Закона о раду у вези са прерасподелом радног времена губећи из вида да се приликом примене прерасподеле прво доноси решење о прерасподели радног времена у одређеном периоду као и појединачна решења за запослене на која се прерасподела односи, па како није поступљено на овај начин, то су током целокупног периода обухваћених тужбом, сваког месеца радили дуже од пуног радног времена, и да није било месеца када су због прерасподеле радили краће, јер им таква решења нису ни уручивана. У конкретном случају чињенично стање о томе да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рад на дан празника или ноћу, колики је укупан фонд тих радних сати, су непотпуно утврђени. Осим тога тужени погрешно сматра да је појединачним решењима првостепеног органа о одређивању коефицијената за обрачун и исплату плата остварено право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу али је изгубио из вида да запослени имају право на коефицијент којим се одређује према платној групи или платном разреду, увећање за тај коефицијент по основу посебних услова рада, тежине и природе послова и задатака, а не по основу додатка на плату. Такође, су тужиоци навели да је неприхватљив став туженог органа да од ступања на снагу Закона о полицији (29.11.2005. године), остварују право на коефицијент за обрачун плата који је од 30% до 50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, при чему, треба посебно имати у виду да су Законом о полицији прописана мања права и неповољнији услови за запослене од општег Закона о радним односима у државним органима, због чега је Уставном суду Републике Србије поднет захтев за оцену уставности и законитости. Коначно, тужиоци се у тужби позивају и прилажу пресуду Општинског суда у Ваљеву П.1. бр. 1554/05 од 02.2.2005. године, којом је усвојен тужбени захтев припадника ОУП-а ____, а којим су тражили исплату додатка за прековремени рад, рад на дан празника и рад ноћу, у ком поступку законски заступник првостепеног органа није доставио како одговор на тужбу тако и жалбу, па је пресуда постала извршна 28.2.2006. године. Предложили су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужена у одговору на тужбу, остајући при наводима из образложења оспореног решења, предложила је да суд исту одбије.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница утврђених у управном поступку на основу чл. 38. ст. 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) и испитујући законитост оспореног решења на основу чл. 39. ст. 1. истог Закона, Врховни суд Србије је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужена је наведену одлуку из диспозитива истог донела с разлога што је поводом жалбе тужилаца, а по пријему обавештења првостепеног органа о разлозима недоношења решења по захтеву жалилаца, оценила да је првостепени орган пропустио да донесе решење без постојања оправданих разлога, па је применом одредбе члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку решила предметну управну ствар. По оцени тужене, захтев тужилаца за исплату тражене накнаде није основан, јер су посебни услови рада полицијских службеника и других запослених у Министарству унутрашњих послова, према одредбама Закона о полицији, вредновани утврђивањем коефицијената за обрачун плате који је од 30% до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике. С тога се, по оцени тужене Закон о платама у државним органима и јавним службама не може применити јер је утврђеним коефицијентом већ извршено вредновање посебних услова рада. У вези с тим, а применом Правилника о платама радника Министарства унутрашњих послова тужиоцима је решењима првостепеног органа одређен коефицијент за обрачун и исплату плате, па су њихов захтев и жалба неосновани.

Међутим, по налажењу Врховног суда Србије, овај спор се за сада не може расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку због тога што су исте у битним тачкама непотпуно утврђене, што у погледу утврђених чињеница постоји противуречност у списима, што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, као и са разлога што су у управном поступку повређена правила поступка, а што је било од утицаја на решење ове управно-правне ствари. Ово с тога, што је одредбом члана 236. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), чијом применом је донето оспорено решење, прописано да другостепени орган може решити управну ствар према стању у списима предмета, али у том случају решење се доноси применом одредаба члана 192-209. овог Закона. Како је одредбом члана 192. став 1. тог Закона, прописано да орган надлежан за решавање доноси решење о управној ствари на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, а чланом 199. став 2. истог Закона, прописано да образложење решења, између осталог, садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, то се, по оцени овог суда, а имајући у виду да је оспорено решење донето након: "оцена навода жалбе, ожалбеног решења и списка предмета", за сада не може поуздано утврдити које ожалбено - првостепено решење је тужена оцењивала приликом одлучивања о жалби ако је разлог за њено подношење управо због тога што првостепени орган није донео решење по захтеву тужилаца за исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада за време државног и верског празника и рада ноћу. Такође, из садржине одредбе члана 236. став 2. напред наведеног Закона недвосмислено произлази да, ако другостепени орган може решити управну ствар према списима предмета, донеће своје решење, а ако не може, сам ће спровести поступак и својим решењем решити управну ствар, а из образложења оспореног решења не произлази да је тужена проводила управни поступак и у вези с тим утврђивала одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења. Коначно, како у образложењу оспореног решења није ближе означено шта чине списи предмета 5 тужилаца, већ је само наведено да је првостепени орган доставио акт 05/2 бр. 117-223/06 од 27.12.2006. године, са списима предмета, (без навођења разлога због којих првостепени орган није донео решење по захтеву тужилаца), то је овај суд нашао да тужена није утврдила да ли су се у конкретном случају стекли услови за спајање ствари и вођење једног поступка с обзиром да се ради о више захтева који се заснивају на истом или сличном чињеничном стању и на истом правном основу, како је то иначе прописано одредбом члана 117. став 3. напред наведеног Закона.

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку отклонити све претходно наведене пропусте на које му је указано овом пресудом и донети ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте пресуде на основу чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца, Врховни суд Србије је, на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), решио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 12.09. 2007. године, У. 538/07

Записничар, Председник већа - судија,

Биљана Шундарић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РС